

LA PRIMAVERA

Fà quatre dies que hem entrat segons els calendaris, en l'estació del any que s'anomena o en diem La Primavera, i la sola paraula, alegre i encisera sembla portar a l'imaginació, i evoqui en nosaltres, un benestar que retorna nostres falagueres il·lusions enllaçant amb elles tota mena de prosperitats i l'alegria del viure; més la Naturalesa, obeïnt a alts designis, té per nosaltres les més paradòxiques manifestacions i a voltes quan esperem fruir de les delícies del clima i del esplendent Sol que ens brinda l'estació del any, llavors el cel s'ennuola i porta pluges i tempestes de més o menys durada que es tradueixen en nostre nerviosisme en desagradables efectes interns del ànim i sentim tristeses i punyentes molésties a l'hora en que esperàvem tot lo contrari. Tal han sigut les plujoses diades en que havia de fer sa esplendorosa entrada la gentil primavera.

De la mateixa manera que en les grans ciutats no frueixen del espectacle grandios de la Naturalesa al eixir el Sol, ni de ses meravelloses postes, puig la vida agitada i l'activitat i lluita fa passin sens fer-ne esment els moments de fruir-les, així també la activitat de la vida agrícola amb ses pròpies feines, distreu al qui podria contemplar les bel·leses de la Natura i no fa esment de contemplació extàtica de la mateixa qui en lloc de veurer una artística i gegantesca nuvolada no hi veu més que una probabilitat de pluja abundosa i benfactora i en el cel rogenic del capvespre no hi busca el místic simbolisme, sino les senyals del temps que sia o no favorable a son honorat i productiu treball de cada dia.

Queda per els poetes, per els

que com Becquer oviran en la primavera la tornada de les aurnetes i la visió esplendorosa de les flors en tota sa rica gama de colors i d'expressions, i queda per els que no essent poetes tenen la desgràcia de sentir-se'n una mica afectats per l'admiració de les coses que Déu posa a nostra contemplació, la tristesa de pensar en que no sia en sa entrada la Primavera el que per ells devia ésser o esperaven seria.

Ahir, en nostra mercat granollerí, en que tota l'abundó dels productes agrícoles s'hi manifesta, al ensemps que el llorer i les palmes del prop vinent diumenge de Rams hi tenien sa deguda representació, i esperàvem com a primer mercat de Primavera veure-hi l'alegria de les flors en mans de les noies venedores o compradores, es igual; esperàvem veure-hi els planters de les més belles floretes de temporada i ¿saben lo que hem vist? fa tristesa dir-ho; en una parada que hi havia bastanta gent contemplant-la i comprant. Doncs, hi havia la representació mes anti-estètica de la Primavera, una coloraina fastigosa i grollera per lo estranya ens ha cridat l'atenció, quan buscàvem bells encants; era una vulgaríssima munió de *flors artificials*, posada arran del fang llotós del carrer després de les pluges d'aquests dies. ¡Oh destí! estaven on els pertocava. — R.

CAFÉ-RESTAURANT NUEVO SUIZO

Passaig Aduana, 3 : Barcelona : Tel. 1236-R

Per reforma de la cuina i canvi de cuiner per un mestre de reconeguda competència, en lo successiu el servei d'aquesta casa serà tan esmerat que en res tindrà que desitjar de qualsavol restaurant d'aquesta capital.

ESPECTACLES

La Unió Lliberal

Ahir a la nit va representar-se en aquest teatre «Don Joan de Serrallonga». Va ésser una de tantes funcions que en aquesta Quaresma s'han donat, i res més.

Noestic acostumat a fer de crític teatral i és per això que no goso a parlar. Si gosés no em limitaria a a fer la crítica d'aquesta representació, sino que aprofitaria l'oportunitat de *tenir l'aigua* per a parlar de les anteriors que, com aquesta, han semblat donades a tant l'hora, a tall d'emblanquinador. I dic això perque des de fa dies noto, tant en l'aire dels artistes, com dels encarrregats de la presentació escènica, un tant se m'endona, que fa que un es fastiguegi al veurer que tots pleglats sols fassin lo just per arribar a l'hora de plegar.

En «Serrallonga», com totes les obres, necessita un xic de cura en la presentació per ajudar al èxit de l'obra; i no és pas aquest un factor tan petit per tenir-lo descuidat com va passar ahir. No costava res de forçar un xic l'imaginació l'encarregat de l'escenari i hauria vist que un troç de cortina és precisament lo més apropiat per a obrir i tancar la tomba de Don Bernat de Serrallonga. Altre cosa repugnava i era el veurer un saló a casa el governador Torrellas, sense alfombrar ni tan sols netejar. La Bugatto, quan se passejava amb la seva *cola*, aixecava tanta pols, que semblava el nostre carro-escombra quan passa pels carrers. Després, el pobre de Don Joan va tenir de morir a mans d'un butxí, quan per a matar-lo sols portava una cosa que semblava un magalló dels que serveixen per arrencar cuscunies, i tot això, naturalment, és de molt mal gust. La part de chor és també essencial en aquesta obra i el d'ahir era veritablement insuficient. En el crit de guerra final del primer acte, cosa de gran efecte, sort hi va haver de la orquestra.

En Massanés té de decidir-se per una altre feina. Quan no es pot, no es pot i ell ja es troba en aquest cas.

D'En Pineda no vui dir-ne res. Com que crec que pel preu que ho